

21/2013 – ročník VII.

Je možné změnit rodinu?

Nejspíš vás název tohoto článku zaujal a rozhodli jste se přečíst si jej. Gratuluji vám k výhře! Že jste nikdy nic nevyhráli? Nevadí!

Tak jako i nejtvrdí ledy jednou roztají, i na největšího smolaře někde čeká jeho vysněné štěstí. Bariéra se zkrátka dříve nebo později prolomí. Jaká je ta vaše bariéra? Recept na to, jak se přestat bát pavouků, mi bohužel zatím nikdo nedal. A proto, jestli máte podobný problém, budu vás muset zklamat. Jestliže však máte zábrany jazykové, čtete dále, protože správný lék pro vás opravdu existuje!

Že bývají závažné léky většinou nedostupné? V tomto případě tomu tak není. Od nelítostného proboření jazykové bariéry vás dělí jen krůček... Pro začátek stačí pouze odvaha, elán a chuť zažít něco nového. Jazyky se nikde nenaučíte tak dobře, jako v zahraničí. Bojíte se někam vyrazit sami a s rodiči je to „voprůz“? Od toho je tu škola, aby vám pořádné procvičení cizomluvy zajistila. Ta naše, cyrilometodějská, bere tento úkol opravdu vážně. Důkazem

jsou například výměnné pobyty s Francií a Ukrajinou, zájezdy do Anglie nebo studia v Rakousku. Sever, jih, východ, západ, nic není nemožné!

Tím se také dostáváme k onomu mírně provokativnímu nadpisu tohoto článku. Možná jste čekali něco jako rodnou poradnu, výrazem „změna rodiny“ ale bylo myšleno něco jiného. Při výletu s rodiči na týden do cizí země si mluvení rozličnými jazyky nejspíš moc neprocvičíte. O všechno bude postaráno a vy si vystačíte s pouhým „Hi. I'm from Czech Republic.“ Věta „I don't understand“ navíc skončuje s veškerými snahami domorodých obyvatel o komunikaci s vámi.

Když se ale ve vaší rodině z ničeho nic ocitne Francouz / Francouzka nebo jiný cizinec, který neumí česky ani „žbleptnout“, je přece jen trochu neslušné mu akorát dvakrát za den hodit jídlo, za ruku ho dovézt na sraz s

ostatními a vůbec s ním nepromluvit. A co teprve, když jste právě vy tím cizincem, který je ve francouzské nebo jiné rodině, případně škole? To se bez té užitečné věci, kterou máte ve svých ústech (zuby tím nemyslím), rozhodně neobejdete.

Nebojte se tedy rozbíjet bariéry! Když využijete bohaté nabídky naší školy, kromě rozvinutí svých jazykových dovedností získáte také nové přátele z různých koutů Evropy (nebo dokonce celého světa!), poznáte rozličné kultury, zajímavá místa a vůbec zažijete spoustu krásných chvil, na které budete po léta vzpomínat. Nemějte strach ani z toho, že si se svým korespondentem „nesednete“. Tato situace jistě může nastat, ale i tak vám přibude nová zkušenost a po týdnu už ho nikdy nemusíte vidět. Ale je tu velká šance, že narazíte na fajn človíčka a třeba dostanete i pozvání na prázdniny! Jaká že to vlastně má být výhra tohoto článku? Je to rada: Nesed'te doma za pecí a vyrazte do světa! Rok v Americe, půl roku v Rakousku, tři měsíce ve Francii, nebo třeba jen nějaký ten týden na Ukrajině? To vůbec není špatné! A možná se možnosti naší škole za nějaký čas opět rozšíří, kdo ví?

Markéta Mynaříková (G8)
Foto © S. Cyrila

Adaptační pobyty prvních ročníků

PMP1:

Videčské Paseky, 8. - 11. 9. 2013

Vzbudila jsem se z nočního spánku a otevřela oči. Našla jsem mobil pod polštářem a podívala se na čas. Bylo už skoro osm hodin, ale v pokoji vládlo naprosté ticho. Nespala jenom Katka, která ležela na dvoupatrové posteli naproti mne a četla knížku. Po okenicích stékaly kapičky deště a venku bylo chladné počasí. Tak začal poslední den našeho seznamovacího pobytu.

Když jsme si sbalili všechny věci do batohů a uklidili chatu, sešli jsme se všichni v jídelně, abychom zhodnotili těch pár uplynulých dní. Nikdy bych nevěřila, že za takovou chvíli se toho dá stihnout tolik. Prožít Vánoce se vším všudy. Zpívat koledy u stromečku, rozbalovat dárečky, na stole talíře plné cukroví a místo kapra rybí prsty. Jenom zlaté prasátko chybělo. A další den Velikonoce, kdy nás probudilo řehťání hrkaček a náš pan třídní s pomlázkou v ruce. Dále jsme hráli hry bez hranic, které stály opravdu za to. A spoustu dalších aktivit, které nám pomohly více se poznat. Konečně už si pamatuju všechna jména spolužaček, myslím, že ve školních lavicích bychom se nikdy tak dobře nepoznali. Užili jsme si spolu plno krásných zážitků a hlavně hodně smíchu.

Poté jsme vyrazili na cestu. Šli jsme v pláštěnkách a s nákladem na zádech, ale přesto nám bylo do zpěvu. Naše oblíbená třídní píseň Vysoký jalovec se linula

beskydskými lesy. Cesta domů byla dlouhá a únavná, protože jsme museli několi-krát přese- dat. Jeli jsme autobusem, vlakem, a taky rychlíkem. Aby nám čas rychle utíkal, společně jsme zpívali písničku za písničkou, při které nás doprovázel na kytaru náš třídní profesor. Ve vlaku se náš zpěv rozléhal na všechny strany. Naproti mne seděla jedna žena. Asi se něco učila, protože měla v ruce malý bloček. Trošku jsem ji pozorovala a ona se usmívala. A když jsem se na ni koukla po chvíli, viděla jsem, jak nenápadně pívá s námi. Potěšilo mě to.

Přijeli jsme do Brna a naše společná cesta byla u konce. Rozloučili jsme se a domů jsme si vezli ještě něco víc než špinavé prádlo na vyprání. Byly to informace o nových a budoucích spolužačkách a plno nezapomenutelných zážitků z chaty Krásná samota. Druhý den jsme museli jít do školy, přesto jsem se do třídy těšila víc než předtím. Snad nám ten super kolektiv vydrží po celé čtyři roky. Dvacet devět holek a jediný zástupce mužského rodu - náš pak profesor třídní Štěpán Policer.

Kristýna Štěpánková (PMP1)

PL1: Videčské Paseky, 3. - 6. 9. 2013

Už od začátku našeho adaptáku se vše vyvíjelo slibně. Hned ve vlaku jsme v našem kupé vytvořili skvělou skupinku, debatující na různá témata. O zábavu bylo postaráno. Úsměv z tváří nám však zmizel při pohledu na první kopec, který jsme měli zdolat pěšky s batohy na zádech. Naštěstí to netrvalo dlouho a dorazili jsme do cíle. Při programu jsme se

(myslím si) všichni skvěle bavili a každý jsme hlouběji poznali toho, koho jsme právě poznat chtěli. Všechny nás naplňovala pozitivní energie. Ani můj žaludek si nestěžoval, z čehož jsem měla docela obavy. Stejně ze všeho nejlepší byl náš pan profesor třídní (Ladislav Zemánek - pozn. red.)

Miriam Plevová (PL1)

Nesmírně jsem se těšila, že poznám nové spolužáky a spolužačky. A opravdu - bylo to nezapomenutelné. Všichni jsou příjemní a kamarádští. A program? V noci Vánoce a ráno Velikonoce - to se přece jen tak všem nepoštěstí. A myslím, že máme toho nejsoutěživějšího třídního. Bylo opravdu vtipné, jak si oblékal ponožku bez pomoci rukou. Byly to krásné čtyři dny, na které budu dlouho vzpomínat.

Marie Schnirchová (PL1)

Přátelská atmosféra, pocit bezpečí, věčný smích, kolektivní užívání si programu, vtipy pana profesora Zemánka, skvěle vymyšlený program, možnost poznat spoustu skvělých lidí... Děkuji! A doufám, že se v tomto příjemném prostředí budeme pohybovat po další čtyři roky života.

Emma Kepáková (PL1)

Náš adaptační pobyt 2013 byl jedním slovem dokonalý. Musím se přiznat, že to byl jeden z nejlepších školních výletů v mém dosavadním životě. A o to je to zvláštnější, protože jsem tam vlastně nikoho neznala...

Tatiana Skoumalová (PL1)

G1:
Rajnochovice, 9. - 13. 9. 2013

Foto © S. Vojtěcha

Návštěva ukrajinských studentů z 19. gymnázia v Melitopolu

**Brno, Jindřichův Hradec, Telč
Třeboň, Hluboká, Holašovice
Pasohlávky, Mikulov
10. – 21. 9. 2013**

Konečně jsme se dočkali naší návštěvy z daleké Záporožské Ukrajiny. Přijelo za námi 10 veselých studentů a 2 učitelky.

V úterý ráno 10. září jsme je přivítali na ÚAN Zvonařka Brno. Po jejich daleké cestě uvítali dopolední odpočinek v našich rodinách. V poledne jsme společně s nimi šli k nám do školy, kde nás všechny pozdravil náš pan ředitel Mgr. Ing. Jiří Haičman. Po vydatném společném obědě v jídelně jsme vyrazili na exkurzi do brněnského pivovaru Starobruno. Poté následovalo osobní volno, kdy ukrajinští studenti navštívili banky v Brně k výměně jejich měny na naše koruny, za účelem nákupu dárků pro své blízké.

Od středečního rána až do pátku jsme měli bohatý a pestrý program v jižních Čechách, který nám připravila paní profesorka PhDr. Jana Mohrová. Navštívili jsme převážně památky UNESCO, např. města Telč, Český Krumlov, Holašovice a na závěr Třebíč – židovskou čtvrť. Velmi zajímavé bylo naše ubytování v Třeboni na zámku.

Ukrajiniští kamarádi strávili víkend v našich rodinách, kde jsme se jim snažili ukázat, jak to chodí u nás doma.

Po víkendu až do středy nás čekalo překvapení na faře v Pasohlávkách. Sestra Vojtěcha se starala o pestrou stravu a pan profesor Mgr. Ladislav Zemánek korigoval náš zábavný program, kterým

jsem chtěli přiblížit tradice a zvyky u nás na Moravě. Přestože bylo září, společně jsme prožívali Velikonoce, Vánoce, hodovou zábavu s tanečky pod „májů“. Celí rozradostněli jsme se s vlastnoručně upletenými pomlázkami vraceli zpět do rodin.

Další dva dny jsme objevovali krásy Brna, ale také jsme své hosty zavedli do zábavních a obchodních center.

V sobotu ve 12 hodin jsme se všichni setkali opět na ÚAN Zvonařka, abychom se společně rozloučili.

Celý tento program koordinovala PhDr. Ludmila Svrčulová (teta Lída) společně s prof. Mgr. Pavlou Pospíšilovou. Byly to krásné, bohaté a nezapomenutelné dny, které jsme měli možnost strávit s našimi kamarády.

*Julie Konečná (G4), Eva Kellnerová (G5),
Jan Kláška (G5), Marika Kaňová (G5),
Vojtěch Brázda (G6), Veronika Zukalová (G6),
Filip Mezulánik (G8), Monika Kozlová (G8)*

Dne 10. 9. jsme se všichni sešli na autobusovém nádraží a netrpělivě čekali na autobus mířící z Ukrajiny, který nám měl přivést 10 ukrajinských studentů, u kterých jsme bydleli a zažili s nimi letos v červnu na Ukrajině spoustu překrásných zážitků.

Po nekončícím objímání jsme se rozjeli do svých domovů, ale tam jsme se moc neohřáli, neboť jsme museli přijet do školy na slavnostní oběd, kde nás uvítal pan ředitel. Po obědě jsme se prošli do pivovaru, odkud jsme si hrdě odnášeli skleničky, někteří prázdné, jiní plné.

Druhý den ráno jsme vyrazili na prohlídku českých hradů, zámků a památek. Podívali jsme se nejen do zámku, kde sídlil strašný drak Bucifal z pohádky Z pekla štěstí, ale také do sálu, kde udatný

princ zachraňoval spící Růženku v pohádce Jak se budí princezny, a šli jsme dokonce po stopách Jiříka, co si jel pro dívku s vlasy do pasu, jejichž barva byla zlatá.

To nejlepší nás ale čekalo, a to pobyt v Pasohlávkách. Pan profesor Zemánek pro nás připravil spoustu stmelovačích a pohybových her, ale ani my jsme se nedali zahanbit a představili jsme svým ukrajinským kamarádům, jak se u nás slaví největší svátky, jako jsou Vánoce či Velikonoce nebo třeba hody. Vše začalo hody, kde jsme nazdobili májku, nachystali kreповé růže a „perníková“ srdce. K večeru jsme si zatancovali pod májkou, připravili malou ochutnávku vín a šlo se střílet. K překvapení všech se ukázalo, že ukrajinská učitelka Táňa je nejlepší střelec. Následovaly Vánoce. Snědli jsme kapra s bramborovým salátem, když vtom zazvonil v herně zvoneček a my už věděli, že přišel Ježíšek. Každý ukrajinský kamarád dostal v rámečku naši společnou fotku, zazpívali jsme si koledy a šli spát. Velikonoce si nejvíc užili kluci, když zapletli pomlázky a mohli nás hezky honit kolem domu a následně hodně vyšlehat.

Poslední chvíle s našimi kamarády nám zkazila nákupní horečka, ale i tu jsme ve zdraví všichni přežili a na cestu domů dostali jako dárek naši školy žluté tričko a modrou kšiltovku a spoustu dalších drobností. Večer před odjezdem se konala rozlučková party a pak jsme se už jen sešli na autobusovém nádraží, všichni sladění v žlutých tričkách a modrých kšiltovkách. A nastalo slzavé údolí... Autobus se rozjel a my za ním běželi a běželi, až jsme ho ztratili z dohledu a viděli své kamarády naposledy v životě...

Malou útěchou nám mohl být pouze fakt, že většina našich dalekých kamarádů chce přijet do ČR studovat.

Pavína Jobánková (PL2)

Ráno 10. 9. 2013 jsme se brzy ráno sešli na autobusovém nádraží Zvonarka a netrpělivě jsme čekali na autobus z Ukrajiny. Všichni jsme se s nadšením přivítali a rozjeli se do našich domovů, kde si mohli naši ukrajinští kamarádi odpočnout od velmi náročné cesty. Ještě ten den jsme zažili oběd v naší škole, která se jim moc líbila, a návštěvu pivovaru Starobno.

Druhý den jsme vyrazili na třídní exkurzi po jihočeských zámcích a památkách. Po tomto výletu následoval víkend v rodinách. V sobotu jsme si zahráli bowling a podívali se do obchodního centra Olympia, kterým byli všichni ukrajinští kamarádi nadšení. V neděli jsme také trávili spolu.

Od pondělí do středy nás čekal pobyt v Pasohlávkách, kde pro nás pan profesor Zemánek připravil výborný program a sestra Vojtěcha vařila vynikající jídla :-). Na tomto pobytu jsme se lépe poznali. Dny utíkaly jako voda a měli jsme před sebou už jenom pár dní. Ty jsme strávili prohlídkou Brna.

A bylo to tady. Sobota 21. 9. 2013. Den odjezdu našich ukrajinských kamarádů. S pochmurnou náladou jsme se sešli opět na autobusovém nádraží a společně počítali minuty do odjezdu. Všichni byli moc smutní. Naposledy jsem se rozloučila se svou kamarádkou Mášou, která u nás bydlela. Ach jo, loučili jsme se a věděli, že se už asi nikdy v životě nepotkáme. Věděli jsme však, že máme spoustu společných zážitků a že na sebe nikdy nezapomeneme.

Martina Nejedlíková (PL2)

Foto © L. Svrčulová

Mezipředmětová exkurze maturitních ročníků do Prahy

G8: 25. - 27. 9. 2013

PMP4: 30. 9. - 3. 10. 2013

PL4: 22. - 25. 10. 2013

Po vyčerpávajícím pondělním vyučování jsme se vydali směrem k hlavnímu městu. Dorazili jsme ve večerních hodinách, a mohli tak okusit atmosféru noční zářící Prahy.

Po dvaceti minutách vláčení přeplněných kufrů a překonání strachu ze tmy v neosvětleném průchodu do kláštera jsme se ubytovali a uložili se k spánku.

Každý den jsme měli na programu spoustu vyčerpávajících kulturních zážitků. Nakousli jsme něco židovské kultury při několikahodinové prohlídce pražského židovského města, vystoupali jsme na střechu arcibiskupského paláce, protlačili se davy turistů ve Zlaté uličce a prošli se po jevišti Národního divadla. Za zmínku určitě stojí dvě divadelní představení a fotografický útok na jednoho z účinkujících herců – více se nám jich chytit nepodařilo, takže jsme se museli spokojit s jediným slavným úlovkem.

Nemohli jsme samozřejmě opomenout ani Karlův most, Vyšehrad, Chrám svatého Víta a další nezbytné turistické zastávky, jejichž absolvování je povinností každého pražského návštěvníka.

Každý den jsme s kručícími žaludky nachodili několik kilometrů. Většinou jsme se spoléhali na znalost terénu našich zkušených pedagogů, čas od času jsme ale byli ponecháni vlastnímu osudu a museli se po městě pohybovat jen s pomocí vlastního orientačního smyslu.

Domů jsme si přivezli bolavé nohy, něco málo suvenýrů, nespočet amatérských fotografií a neuvěřitelné množství kulturních zážitků.

Veronika Strmisková (PMP4)

Fotogalerie z exkurze G8

Foto © A. Mrázová (G8)

**Bratislava cantat II.
Medzinárodný festival
zborov a orchestrov
Bratislava, 10. - 13. 10. 2013**

Foto © www.choral-music.sk

Návštěva francouzských studentů z Lycée de La Sauque v La Brède

Praha, Brno
Velehrad, Buchlovice, Olomouc
Slavkov u Brna (Austerlitz)
Moravský kras
18. – 26. 10. 2013

Poté, co se během roku 2011 uskutečnil oboustranný jazykově-poznávací výměnný pobyt našich studentů francouzštinářů a studentů francouzské katolické střední školy Lycée Saint Vincent z bretaňského města Rennes, se naši škole podařilo navázat partnerství s další francouzskou střední školou, a to katolickým gymnáziem Lycée de La Sauque z akvitánského městečka La Brède, které se nachází asi 20 km jižně od Bordeaux.

V říjnu letošního roku, přesněji v termínu 18. - 26. 10. 2013, jsme mohli jako oplátku za předchozí květnovou návštěvu našich gymnazistů v Lycée de La Sauque přivítat skupinu 27 studentů se dvěma učiteli, kteří se po dobu jednoho týdne stali hosty rodin studentů francouzštinářů (ale i němčinářů) tříd G5 - G8.

Pro francouzské hosty byl připraven bohatý program, zajištěný profesorkami Mgr. Monikou Vondrákovou Ph.D. (S. Cyrilou) a Mgr. Kateřinou Kunzfeldovou, DiS. Po úvodním „pražském“ prodlouženém víkendu (18. - 20. 10. 2013), během něhož naši hosté alespoň krátce zakusili atmosféru hlavního města České republiky a prohlédli si areál Pražského hradu včetně Starého královského paláce, Zlaté uličky, Chrámu sv. Víta a baziliky sv. Jiří, navštívili expozice Národní galerie (ukáz-

ky gotického umění v Anežském klášteře či barokního umění ve Schwarzenberském paláci) a prošli se večerní Prahou, ozářenou navíc právě probíhajícím festivalem světla Signal 2013, jsme se v neděli 20. 10. 2013 večer konečně dočkali jejich příjezdu do Brna.

Po krátkém přivítání ředitelem školy Mgr. Ing. Jiřím Haičmanem, během něhož byly našim francouzským přátelům předány malé dárky (vedle publikací o našem kraji či městě to bylo i modré tričko s vlajkami obou zemí či keramika s logem naší školy), se našich hostů ujali jejich čeští korespondenti z kvinty až oktávy a doprovodili je do svých rodin.

V pondělí 21. 10. 2013 byli naši hosté pozváni k objeování krás Brna. Nabyté vědomosti, načerpané při dopolední prohlídce s paní průvodkyní, která představila nejvýznamnější brněnské památky a pověsti k nim se vztahující (Stará radnice, katedrála sv. Petra a Pavla, Zelný trh, nám. Svobody, kostel sv. Jakuba, kostel sv. Tomáše), si po obědě ve školní jídelně prověřili orientační hrou *jeu de piste*. Krásné slunečné podzimní odpoledne bylo zakončeno návštěvou Nové radnice, kde naše hosty slavnostně přivítala ing. Jana Bohuňovská, náměstkyně primátora pro kulturu a školství. Mgr. Andrea Opršalová pak studenty provedla historickými sály radnice a nabídla jim malé občerstvení.

Následující dny, tj. od úterý 22. 10. 2013 do pátku 25. 10. 2013, proběhly ve znamení cest za poznáváním jak významných duchovních či kulturně-historických památek moravského regionu (cyrilometodějské poutní místo Velehrad se sousedním velkomoravským archeoskanzenem na Modré, zámek a zámecký park

v Buchlovicích, Olomouc - hanácká perla, zapsanou díky svému baroknímu sloupu Nejsvětější Trojice do seznamu světového kulturního dědictví UNESCO), tak i míst spojených s česko-francouzskou historií. Během sledování stop Napoleona I. Bonaparta (zámek a zámecký park ve Slavkově u Brna s přílehlými lokalitami tzv. bitvy tří císařů - Žurán, Santon, Stará pošta, památník Mohyla míru) měli možnost si alespoň na chvíli „odskočit domů“, přesněji na exteritoriální území Francouzské republiky, ležící na Žuráni. Jen ta francouzská státní vlajka chyběla ;-).

Pamatováno bylo i na výlet za přírodními krásami Moravského krasu, kdy mohli hosté ocenit jedinečnou hloubku propasti Macocha či velkolepost Punkevních jeskyní a projet se na lodičkách po řece Punkvě. Večerní hodiny byly zpestřeny nejen ochutnávkami tradiční české kuchyně, kterou zajišťovaly hostitelské rodiny opravdu v hojné míře, ale také návštěvou koncertů klasické hudby či jedné z lekcí taneční školy.

Po týdnu plném zážitků zbývalo v časných ranních hodinách soboty 26. 10. 2013 už jen rozloučit se, udělat posledních pár fotografií ve vestibulu školy, zamáčknout poslední slzy a říci si: Třeba se ještě někdy uvidíme!

Děkujeme všem, studentům i jejich rodinám, za ochotnou a obětavou spolupráci v přípravě programu našich francouzských hostů. Za příspěvní také děkujeme Magistrátu města Brna a ostatním sponzorům z řad rodičů a přátel školy.

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Setkání s ing. Janou Bohuňovskou, náměstkyní primátora pro kulturu a školství

Foto © Z. Kolařík

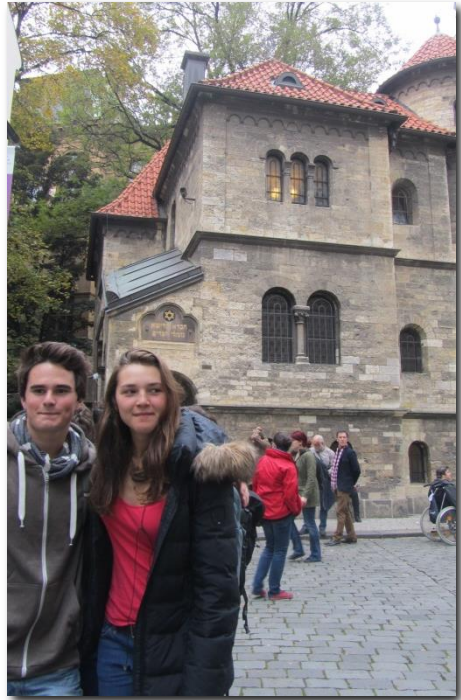

Foto © S. Cyrila

Pedagogická poema 2013

Odry, 5. - 7. 11. 2013

Den před odjezdem na Pedagogickou poemu do Oder mi došlo, že odjídím. V tu ránu mi hlavou prolítlo desetero hrozivých otázek, na které jsem nemohla najít odpověď. Ty otázky zněly asi nějak takto: Kde budu spát? Co budu jíst? Co tam vlastně budu dělat? Kdy si dopíšu tu němčinu? Proč tam jedu? Mám si brát i svetr, nebo stačí mikina? Mám si brát spacák?

Než jsem se nadála, stála přede mnou krosna plná jídla a spousty nepotřebných věcí, které jsem ani nepoužila. S touto obří krosnou jsem se vláčela do školy a poté rovnou na vlakové nádraží. Během cesty vlakem jsem byla děsivě nervózní, pořád mi nebylo zcela jasné, co tam vůbec budu dělat. Tak jsem pořád hledala nějaké (sice dosti hloupé) záminky k tomu, abych mohla zpátky domů, což se nepovedlo. Po třech hodinách cestování jsme byli konečně na místě.

V Odrách jsme absolvovali bezva semináře, kde jsme zažili spoustu her, které nás nejen zdokonalovaly, ale i bavily. Večer byl pro nás připravený program, u kterého se nedalo nezasmát, a navíc jsem poznala řadu úžasných lidí. Vlastně jsem úplně zapomněla na svůj strach, jen jsem si užívala ten skvělý pocit, že tu jsem. Když nastal čas odjezdu, vůbec se mi nechtělo jet domů, ale co naplat, všechno jednou končí. Tak trochu bych si přála jet na Poemu někdy znovu.

A nakonec jedno malé ponaučení: nikdy se nebojte a nesudte něco, co neznáte, mohlo by vás to mrzet.

Veronika Ghisi (PL1)

Foto © S. Michaela

Z Čech až do Svaté země

Se svou rodinou a několika přáteli jsem měla to štěstí, že jsem se mohla zúčastnit České národní poutě do Svaté země.

Zážitků mám spoustu. Nějaký čas jsme strávili v Jeruzalémě, kde jsme měli mši svatou přímo před Božím hrobem, který jsme i navštívili. Také jsme byli u oltáře Kalvárie, na hoře Sion s kostelem Usnutí Panny Marie, ve večeradle, v jeruzalémských uličkách s velkým množstvím krámků a stánků, ve kterých vede křížová cesta. Podívali jsme se ke Zdi nářků, kde se modlila spousta Židů. V Jeruzalémě se nachází mnoho mešit s minarety, o jejichž přítomnosti zde jsme se mohli několikrát denně přesvědčovat. Většinu času jsme pak bydleli v hotelu v Betlémě, odkud jsme vyjžděli na naše výpravy. Navštívili jsme Nazaret, horu Proměnění Tábor, Genezaretské jezero (po kterém jsme se v noci plavili na lodi), Betlém, místo, ze kterého byl Ježíš vzat do nebe, Kánu Galilejskou, Kafarnaum a Olivovou horu. A to není zdaleka vše.

Jeden z největších zážitků mám z nočního výstupu na horu Sinaj, nacházející se v Egyptě. Tomu předcházela dlouhá cesta z Izraele do Egypta, při které jsme se zastavili u Mrtvého moře (to, že voda nadnáší, můžu jen potvrdit - koupání bylo super ☺) a Rudého moře. Samotný přechod přes egyptské hranice byl velmi zdlouhavý – nesčetné množství pasových kontrol, kontrol kufrů, a hlavně spousta ozbrojených vojáků se samopaly, což jsem doposud znala jen z televize! Na putování na horu Sinaj jsme vyrazili ve

dvě hodiny ráno, abychom stihli východ slunce. Jelikož se má mladší sestra vezla na velbloudovi, mohla jsem si tohoto opravdového velblouda pohladit ☺. Poprvé v životě jsem viděla poušť!

Samotná Česká národní pouť se konala od pátku 8. 11. do neděle 10. 11. 2013. My jsme do Izraele letěli už v neděli 3. 11. večer, abychom měli více času na putování po (nejen) svatých místech. Skládala se ze tří bohoslužeb, na kterých se sešlo celkem asi 1100 poutníků z České republiky, spolu s biskupy, arcibiskupy a našim panem kardinálem Dominikem Dukou. Nejvíce se mi líbila první mše svatá – v Galilei na hoře Blahoslavenství. Druhá společná poutní mše svatá byla v Judsku, přesněji v Betlémě na Poli Pastýřů, kde jsme si zazpívali spoustu koled ☺. Nedělní, a zároveň poslední poutní mše svatá byla v Jeruzalémě, v kostele sv. Anny. Všem českým poutníkům se dostalo velmi milého přijetí od místních biskupů i představitelů státu.

Kdybych to měla shrnout, tak mi ještě asi nějaký čas potrvá, než si vše uvědomím a vstřebám. Navštívili jsme oblast, která se snad všim liší od toho, na co jsme zvyklí. Celá naše rodina z tohoto nevšedního zážitku bude ještě dlouho čerpat!

Kateřina Pokorná (G7)

Pohled na Jeruzalém

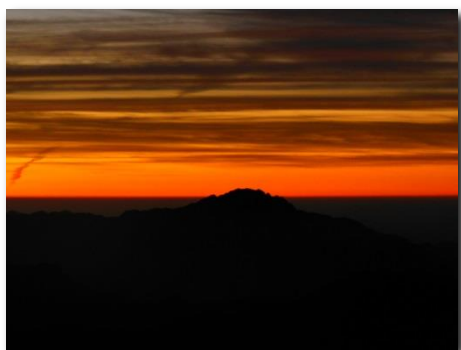
Mše sv. v Betlémě

Getsemanská zahrada

Vstup do Božího hrobu

Východ slunce na hoře Sinaj

Foto © K. Pokorná (G7)

Antoine de Saint-Exupéry:
Malý princ

A lehl si do trávy a plakal.
Tu se objevila liška.
„Dobrý den,“ řekla.
„Dobrý den,“ zdvořile odpověděl malý princ. Obrátil se, ale nic neviděl.
„Jsem tady, pod jabloní...,“ řekl ten hlas.
„Kdo jsi?“ zeptal se malý princ. „Jsi moc hezká...“
„Jsem liška,“ řekla liška.
„Pojď si se mnou hrát,“ navrhl jí malý princ. „Jsem tak smutný...“
„Nemohu si s tebou hrát,“ namítla liška.
„Nejsm ochočena.“
„Ó, promiň,“ řekl malý princ. Chvilí přemýšlel a pak dodal:
„Co to znamená ochočit?“
„Ty nejsi zdejší,“ řekla liška, „co tu hledáš?“
„Hledám lidi,“ odvětil malý princ. „Co to znamená ochočit?“
„Lidé,“ řekla liška, „mají pušky a loví zvířata. To je hrozně nepříjemné. Pěstují také slepice. Je to jejich jediný zájem. Hledáš slepice?“
„Ne,“ řekl malý princ. „Hledám přátele. Co to znamená ochočit?“
„Je to něco, na co se moc zapomíná,“ odpověděla liška. „Znamená to vytvořit pouta...“
„Vytvořit pouta?“
„Ovšem,“ řekla liška. „Ty jsi zatím pro mne jen malým chlapcem podobným statisícům malých chlapců. Nepotřebuji tě a ty mě také nepotřebuješ. Jsem pro tebe jen liškou podobnou statisícům lišek. Ale když si mě ochočíš, budeme

potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě...“
„Začínám chápat,“ řekl malý princ. Znáím jednu květinu... myslím, že si mne ochočila...“
„To je možné,“ dodala liška. „Na Zemi je vidět všelicos...“
„Ó, to není na Zemi,“ řekl malý princ. Zdálo se, že to probudilo v lišce velkou zvědavost:
„Na jiné planetě?“
„Ano.“
„Jsou na té planetě lovci?“
„Nejsou.“
„Ach, to je zajímavé! A slepice?“
„Také ne.“
„Nic není dokonalé,“ povzdechla liška. Ale vrátila se ke svému nápadu:
„Můj život je jednotvárný. Honím slepice a lidé honí mne. Všechny slepice jsou si navzájem podobné a také lidi jsou si podobní. Trochu se proto nudím. Ale když si mě ochočíš, bude můj život jakoby prozářen sluncem. Poznám zvuk kroků, který bude jiný než všechny ostatní. Ostatní kroky mě zahánějí pod zem. Ale tvůj krok mě jako hudba vyláká z douště. A pak, podívej se! Vidíš tamhleta obilná pole? Nejím chléb. Obilí je pro mne zbytečné. Obilná pole mi nic nepřipomínají. A to je smutné. Ale ty máš zlaté vlasy. Bude to opravdu nádherné, až si mne ochočíš. Zlaté obilí mi tě bude připomínat. A já budu milovat šumění větru v obilí...“
Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince.
„Ochoč si mne, prosím!“ řekla.
„Velmi rád,“ odvětil malý princ, „ale mám málo času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí.“

„Známe jen ty věci, které si ochočíme,“ řekla liška. „Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci úplně hotové. Ale poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel. Chceš-li mít přítele, ochoč si mne!“

„Co mám dělat?“ zeptal se malý princ. „Musíš být hodně trpělivý,“ odpověděla liška. „Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Já se budu na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíž...“ Druhý den přišel malý princ zas.

„Bylo by lépe, kdybys přicházel vždycky ve stejnou hodinu,“ řekla liška. „Přijdeš-li například ve čtyři hodiny odpoledne, již od tří hodin budu šťastná. Čím více čas pokročí, tím budu šťastnější. Ve čtyři hodiny budu už rozechvělá a neklidná; objevím cenu štěstí! Ale budeš-li přicházet v různou dobu, nebudu nikdy vědět, v kterou hodinu vyzdobit své srdce... Je třeba zachovávat řád.“

„Co je to řád?“ řekl malý princ. „To je také něco zapomenutého,“ odpověděla liška, „to, co odlišuje jeden den od druhého, jednu hodinu od druhé. Moji lovci například zachovávají také řád. Tančí každý čtvrtek s děvčaty z vesnice. Každý čtvrtek je tedy nádherný den! Jdu na procházku až do vinice. Kdyby lovci tančili kdykoliv, všechny dny by se podobaly jeden druhému a neměla bych vůbec prázdniny.“

Tak si malý princ ochočil lišku. A tu se přiblížila hodina odchodu.

„Ach, budu plakat...“ řekla liška.

„To je tvá vina,“ řekl malý princ. „Nepřál jsem ti nic zlého, ale tys chtěla, abych si tě ochočil...“

„Ovšem,“ řekla liška.

„Ale budeš plakat!“ namítl malý princ.

„Budu plakat,“ řekla liška.

„Tak tím nic nezískáš!“

„Získám, vzpomeň si na barvu obilí.“

A potom dodala: „Jdi se podívat ještě jednou na růže. Pochopíš, že ta tvá je jediná na světě. Přijdeš mi dát sbohem a já ti dám dárek – tajemství.“

Malý princ odběhl podívat se znovu na růže.

„Vy se mé růži vůbec nepodobáte, vy ještě nic nejste,“ řekl jim. „Nikdo si vás neochočil a vy jste si také nikoho neochočily. Jste takové, jako byla má liška. Byla to jen liška podobná statisícům jiných lišek. Ale stala se z ní má přítelkyně a teď je pro mne jediná na světě.“

Jiří Habán (G5)

Repro © Nakladatelství Albatros

Jak hodnotíš výměnný pobyt s Francouzi / Ukrajinci?

Francie

Klára Imramovská (G6)

Pro mě to byla velká zkušenost. Zároveň ale celkem stresující. Moje francouzská korespondentka málo jedla...

Helena Ukropcová (G6)

Všichni Francouzi si byli hodně podobní – zpočátku nešli rozlišit. Co mě pobavilo nejvíce - že obdivovali náš Úvoz. Prý tu máme pěkné domy ☺!

Anna Baldrmannová (G7)

Týden, co tu byli Francouzi, byl trochu náročný. Vymýšlet pořád program, aby se nenudili. Ale byl to zároveň moc super týden, protože jsme měli každý den velké dobré večere a hlavně jsem měla skvělou korespondentku!!!

Kateřina Kubíčková (G5)

Bylo to moc fajn! Měla jsem nejlepší Francouzku, co jsem mohla mít!

Kateřina Bielená (G5)

Jsem nespokojená. Neměla jsem dobrého korespondenta – neuměl anglicky. A taky mi připadá, že někteří Francouzi nechápou základy hygieny.

Ukrajina

Vojtěch Brázda (G6)

Ukrajina: Bylo to moc fajn! Nejvíce se mi líbil týdenní pobyt u moře. A hlavně – ty pěkné Ukrajinky ☺!

Monika Kozlová (G8)

Super, super! Jinak to říct nejde!

Filip Mezuláník (G8)

Ukrajina? Luxus!

Eva Kellnerová (G5)

Byl to skvělý zážitek - jak návštěva Ukrajiny, kde jsem poznala mnoho odlišných zvyků, (největší zábava ale byla domluva), tak návštěva Ukrajinců u nás, kdy jsme zas utužili naše přátelství.

Julie Konečná (G4)

Velice si vážím toho, že jsem se mohla zúčastnit tohoto výměnného pobytu. Seznámila jsem se nejen s novými lidmi a novou kulturou, ale zdokonalila jsem se v angličtině a částečně i v ruštině. Vztahy mezi českými a ukrajinskými studenty byly a JSOU stále skvělé! Pokud bude škola opět pořádat tuto akci, nebudu váhat a určitě pojedou znovu!

Kateřina Pokorná (G7)

*Příběh***Detektiv Kvído**

Byl krásný slunný den a Kvído si poskakoval po prašné cestě směrem domů. Když otevřel dveře, uslyšel tiché vzlykání.

„To musí být malá Klotylda,“ pomyslel si a potichu našlapoval za tím smutným nářkem. V obývacím pokoji našel plačící holčičku schoulenou do klubička.

„Copak se děje, sestřičko?“ zeptal se opatrně.

„Mo-mo-mo moje ko-koťátko Štístko,“ vykotala, „je pryč!“ dopověděla a znovu propukla v nářek. Kvído ji začal utěšovat. „Ale, Kloty, nemusíš se bát, na to jsem tady já, Kvído detektiv“ řekl odhodlaně. „A správný detektiv Štístko najde, i kdyby za něj měl položit život!“

„Opravdu?“ zeptala se Klotylda toužebně.

„No jistě,“ odvětil Kvído, „a hned se do toho pustím.“ Vzal si lupu, černý kabát a dal se do hledání. První stopou byla hromádka „hovínek“ na čerstvě vyčištěné podlaze.

„A podívejme!“ zvolal Kvído a „hovínka“ nabral do sáčku.

„Poslouží jako identifikační důkaz,“ usmál se a pokračoval v cestě.

Prohledal celý dům, ale nikde nic. Už zbývala jen ložnice. Vkročí do provoněného pokoje. Je chladno. Otevřené okno. U okna rozdrásané polštářky. Další stopa.

„Mňau, mňau,“ uslyší najednou. Vykoukne z okna a co nevidí. Na vysoké lípě se kůry drží jako klíště, kdo jiný než

malé Štístko. Kvído vyběhne ven a už pohotově leze na strom a Štístko zachraňuje.

To bylo radosti, když malá Klotylda Štístko zase dostala zpět. A Kvído usínal s dobrým pocitem správného detektiva.

*Jana Vavřková (G2)***Den, na který nezapomenu**

Tento příběh se mi stal o prázdninách v Americe.

Na začátku prázdnin jsem byla doma s tátou a se svojí sestrou. Maminka se rozhodla, že pojede na výlet. Den byl jako každý jiný. Vstala jsem, šla jsem se najíst a začala jsem se učit. Když jsem se doučila, pustila jsem se do čtení. Bohužel jsem knize nerozuměla, protože byla celá v angličtině. Musela jsem si zapnout počítač a přeložit si ji. Táta se díval na televizi a sestra se v pokoji dívala na film.

Seděla jsem na židli a najednou jsem uslyšela praskání ve zdi. Pomyslela jsme si: „Vitr.“ Domy v Americe jsou stavěny jenom ze dřeva a při každém silnějším větru praskají zdi. Četla jsem si dál. Po chvíli začaly zdi prskat znovu a víc. Okna drnčela. Postavila jsem se a zeptala jsem se táty: „Co to je?“ Byla jsem hodně vyděšená. Strašně jsem se bála. Na okamžik to ustalo a já si oddechla. Po chvíli začalo všechno znovu a my už jsme věděli, že je to zemětřesení. Táta začal křičet: „Všichni ven!“ Pak jsme oba začali volat na sestru: „Katko, musíš dolů, musíme jít ven z domu!“ Kateřina nás ale neslyšela, protože měla v uších sluchátka. Táta za ní běžel do pokoje, ale mezitím zemětřesení ustalo.

Když jsme se ptali Katky, proč za námi nešla, řekla nám: „Já si myslela, že si ze mě děláte legraci a že mi hýbete se židlí.“ Vůbec si neuvědomila, že zažila zemětřesení.

Na tento zážitek do smrti nezapomenu.

Kristýna Bielená (G2)

* * *

Jazykové hry

Náctiletý Nikolas

Náctiletý Nikolas nemá notebook. Naprosté neštěstí. „Naši na něho nemají!“ naříká. „No, no, no,“ napomíná Nikolase náctiletý Norbert. „Naříkáním nic nespravíš. Nepůjdeme na náves?“ navrhone Norbert. Nikolas neodmítne. Naběhnou na náves. Nikde nikdo.

Náctiletí nejspíše nažhavují notebooky a něco nadšeně naklikávají na netu. Na návsi nuda. Na nábřeží někdo nese noviny, nedaleko nákladák nakládá nosníky, nimrod nese nealkoholický nápoj. Norbert a Nikolas nasedají na nějaké nakrápělé necky. Nudě nic nepomáhá.

Najednou nápad. „Napíšeme něco na N.“ Norbert nahmátne notes a napíše: „Náctiletý Nikolas nemá notebook. Naprosté neštěstí...“

Adam Křivka (G2)

Paštikové perníky

Pondělní poledne paní Poledníková pekla perníky. Pojednou se perníky počaly pálit. Příšerně páchly. Paní Poledníková, povalující se po posteli, pocítila podivný pach. „Perníky?“ podivila se. Poté popadla papriku a položila ji na připálené perníky. Potom perníky pomazala paštikou. Pozitíří po Ponětovicích počala prodávat paštikovo-paprikové perníky. Po padesáti podzimech poslali paní Poledníkové patent, protože počala péci populární paštikovo-paprikové perníky. Pro povzbuzení paní Poledníkové perníkáři pořádali prapodivnou pařbu. Pojedli, popili a po pěti panáčích prohlásili paní Poledníkovou panovnicí Polska.

Tamara Kurešová (G2)

Petice

Pepa přešel přes převeliký, překrásný potok, přičemž psal petici. Potom potkal přítulného Pavla. „Proč píšeš petici?“ povykoval Pavel. Pepa píše petici, protože Prahou prolétlo pět set ptáků. Ptáci přinesli Praze plno problémů. Příklady problémů Pepa popsal peticí. Petice působila pěkně pravdivě při projednávání. Pan prezident petici přijal, projednal, potvrdil. Praha přijala prezidentovo potvrzení petice párky, pivem a pálenkou.

Josef Tatiček (G2)

Poník Pepek připravuje plán pro pátrání po pokladu. Pak pátrá. Plave potokem. Potká ptakopyska Pavla. „Půjdeš pátrat po pokladu?“ ptá se Pepek. Ptakopysk přikývne. Pak pátrají po poušti. Potkají pejska Punt'u. „Půjdeš pátrat po pokladu?“ ptá se Pavel. Punt'a povídá: „Půjdu.“ Pak přijdou k pekelným pahorkům. Podle plánu poodhrabou písek. Pod pískem se pyšní poklad. Přátelé spadnou poklad plus peláši pryč.

Kristina Uhrová (G2)

Piknik

Pejsek Punt'a plánuje piknik. Pozve papouška Pepu, potkana Pavla plus prasátko Pigy. Pošle pozvánky poštou. Přátelé pozvání polichoceně přijmou. Punt'a připravuje pohoštění. Patlá pomazánku, peče preclíky plus promíchává polévku. Pospíchá na piknik. Přátelé poté přicházejí. Povídají si plus pojídají pohoštění. Pak poklízí pozůstatky po pikniku. Punt'a popřeje prasátku Pigy, papoušku Pepovi plus potkanu Pavlovi pěkné prospání. Přátelé se poté plouží pryč.

Karolína Uhrová (G2)

Myš

Za dveřmi je myš!
 „Neboj se a pojď blíž.
 Já ti přeci neublížím,
 jen se s tebou trochu sblížím.
 Dám ti do pusy sýr,
 vyhlásíme spolu mír.
 Koček budem nepřítel,
 ostatních myší přátel.
 Tak pojď sem, myško šedá!“
 Ale myška se přesvědčit nedá.
 Jsem z toho zklamaná,
 zůstanu u potkana.
 Mám jich doma celkem pět,
 Ori, Polly, Ginna, Rubby, Matt.

Anna Horáková (G2)

Pěna dní

Pěna dní (L'Ecume des jours)

Režie: Michel Gondry

Drama / fantasy / komedie

Francie / Belgie, 2013, 131 min

Jakmile jsem se o tomto filmu dozvěděla v televizi, kde byl prezentován jako zahajující snímek letošního Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech, byla jsem rozhodnuta se na něj v nejbližší době podívat. Jak jsem si usmyslela, tak se i stalo...

V srpnu, kdy se *Pěna dní* objevila v našich kinech, jsem zasedla do řad kinosálu, a tím začaly dobré dvě hodiny pro mě naprosto neočekávané podívané (přiznávám se, knihu, která je předlohou filmu, jsem si přečetla až po zhlédnutí filmové verze).

Předlohou je stejnojmenná kniha od francouzského spisovatele 20. století, Borise Viana. Jen málokdo z režisérů by si mohl dovolit natočit film tohoto rázu. Naštěstí se toho těžkého úkolu ujal i protentokrát Francouz – a to režisér Michel Gondry. Jako jeden z mála režisérů, od kterých bych si dokázala zfilmovanou verzi představit, by byl například český režisér Jan Švankmajer. Chvillemi se však ve filmu objevovaly scény švankmajerovského typu - vizuální zpracování například protáčení rukou, hopsa-trotu či příprava pokrmů v kuchyni.

Děj filmu se odehrává ve fiktivním francouzském městě ve 20. století (určit bližší dobu je poměrně obtížné, protože

knihla hovoří o první polovině, zatímco film vypadá spíš na 60. léta 20. století). Žije tu i vědec Colin (Romain Duris) a jeho přátelé Nicolas (Omar Sy) a Chick (Gad Elmaleh). Vedou naprosto bezstarostný život v blahobytu. Na jednom z večírků se Colin seznámí s půvabnou Chloé (Audrey Tatou), do které se na první pohled zamiluje. Ona jeho city opětuje a zanedlouho se koná svatba. Vše je až idealisticky dokonalé, dokud se neukáže, že Chloé trpí vážnou nemocí, má na plíci leknín. Následuje léčení pomocí květin a operace. Léčba je však neúspěšná a nakonec všichni čeká těžký osud.

I přes povedené herecké výkony mi připadá, že výběr herců nebyl zrovna šťastný. S Romainem Durisem jsem se ještě spokojila, ale kdo mi opravdu nese-děl, byla (k mému překvapení) Audrey Tatou. I když má vzhled porcelánové panenky a dětský úsměv, role mladé dívky Chloé jí nesvědčila.

Pominu-li však zklamání z Audrey Tatou, film ve mně zanechal velké dojmy, mimo jiné i díky nekomerčnímu výtvarnému ztvárnění. Můžu ho tedy všem jen doporučit. Ve filmech dnešní doby totiž budete je stěží hledat podobné zpracování tak čisté lásky a bezmezného přátelství.

Eva Kellnerová (G5)

Foto © www.aktualne.centrum.cz

Pan učitel píše na tabuli vzorec HO₂ a ptá se podřimujícího Petra: „Co je to za vzorec?“

Petr koktá: „Pane učiteli, mám to na jazyku.“

„Tak to honem vyplivni, protože to je kyselina!“

Na co chodit do školy?

Svačinu si můžu sníst i doma.

V hodině přírodopisu povídá profesor:

„Nehulákejte tam vzadu, ať nevzbudíte ostatní!“

Chuck Norris se jednou vsadil se Supermanem, že ten, kdo prohraje, bude muset nosit spodní prádlo na kalhotách a běhat v pláštěnce. Hádejte, kdo prohrál?

Byl jsem nucen nechat přes noc zaparkované auto na jedné ulici v Praze. Abych odradil případné zloděje, odstranil jsem autorádio a za oknem nechal nápis: „Bez rádia, bez cenností, kufr prázdný.“ Ráno jsem našel auto s rozbitým oknem a k mému nápisu někdo připsal: „Jen pro jistotu.“

Blondýnka řídí auto a stěhuje si vedle sedícímu manželovi:

„Sleduješ ty neukázněně chodce? Pořád se mi pletou do cesty!“

„Nic si z toho nedělej, uklidni se a hlavně sjeď z toho chodníku!“

David Záboj (G5)

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada:

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří Habán, David Záboj, Kateřina Bielená, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Kateřina Procházková, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2013. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2014.